

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 215.924 van 20 oktober 2011
in de zaak A. 200.506/XII-6617**

In zake: de NV L&R VASTGOED
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Flamey
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Jan Van Rijswijcklaan 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

1. de BURGEMEESTER VAN DE STAD ANTWERPEN
2. de STAD ANTWERPEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Roland Pockelé-Dilles en Frederik Emmerechts
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Stoopstraat 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 6 juni 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van “het Besluit van 8 april 2011 van de Burgemeester van de stad Antwerpen, in zijn hoedanigheid van hoofd van de bestuurlijke politie, waarin een pand gelegen te 2000 Antwerpen, Schippersstraat 1A, kadastraal gekend onder Afd. 1, Sect. A, nr. 167X ambtshalve wordt ontruimd en administratief gesloten met onmiddellijke inwerkingtreding en voor onbepaalde duur”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een nota ingediend.

Eerste auditeur Patricia De Somere heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 september 2011.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Sofie Van Noten, die loco advocaat Peter Flamey verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Frederik Emmerechts, die verschijnt voor de verwerende partijen, zijn gehoord.

Eerste auditeur Patricia De Somere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. In de bestreden beslissing van 8 april 2011 brengt de burgemeester van de stad Antwerpen in de eerste plaats in herinnering dat de stedenbouwkundige verordening raamprostitutie, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 22 maart 2010, voor verzoekster als “ongunstig gevolg” heeft “dat het pand aan de Blauwbroekstraat 9, waar zij voorheen aan raamprostitutie deed, daarmee uitdrukkelijk uit het concentratiegebied wordt genomen, hetgeen betekent dat zij daar niet meer aan raamprostitutie mag doen”. Voorts wijst de burgemeester er op dat verzoekster weliswaar de vernietiging van de verordening heeft gevraagd,

maar dat het annulatieberoep geen schorsende werking heeft en dat, aangezien verzoekster raamprostitutieactiviteiten uitoefent in een pand dat niet opgenomen is in het toepassingsgebied van de verordening, er reden is voor de politie om op te treden “in het kader van een administratieve sluiting van een raamprostitutiepand op grond van het artikel 289bis, § 7.C Politiecodex”. Na te hebben geantwoord op de bezwaren die verzoekster uitte ter gelegenheid van de hoorzitting van 6 december 2010, besluit de burgemeester finaal dat het verboden is in de inrichting “gelegen aan de Blauwbroekstraat 9, 2000 Antwerpen, genoemd Schipperstraat 1A, 2000 Antwerpen” prostitutieactiviteiten uit te oefenen en dat, bij niet-naleving van het verbod, de politie van ambtswege overgaat tot onmiddellijke ontruiming en sluiting van de inrichting.

IV. Aanduiding van de verwerende partij

4. Volgens de nota “valt niet onmiddellijk in te zien hoe het beroep ontvankelijk gericht kan worden tegen ‘de Stad Antwerpen’, die met het nemen van de beslissing niets te maken heeft”, zodat het verzoekschrift moet worden afgewezen voor zover het tegen de stad Antwerpen gericht is.

5. De stad, als rechtspersoon, wordt terecht betrokken als verwerende partij in een kort geding tegen een bestuurshandeling die werd genomen door de burgemeester in zijn hoedanigheid van orgaan van die stad.

V. Belang

6. Verwerende partijen betwisten het belang van verzoekster. Een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zouden zich alleen opdringen indien de grondvoorwaarden voor een schorsing vervuld mochten zijn, hetgeen zoals hierna blijkt niet het geval is.

VI. Grondvoorwaarden voor een schorsing

7. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

8.1. Met betrekking tot de laatste voorwaarde voert verzoekster in de eerste plaats aan dat de bestreden beslissing de volledige stopzetting van een inrichting tot gevolg heeft. Dit maakt volgens haar *ipso facto* een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit, “zonder dat dit precies becijferde gegevens behoeft”.

8.2. Zoals verzoekster zelf uiteenzet is zij “een N.V. die zich bezig houdt met de verhuur en exploitatie van eigen onroerend goed”. Volgens de nota van verwerende partijen bezit verzoekster “zeer veel eigendommen”, waaronder “een groot aantal andere raamprostitutiepanden, gelegen binnen het zogenaamde concentratiegebied van de Stad Antwerpen”. Verzoekster spreekt dat ter terechtzitting niet tegen.

Dat verzoekster het besproken eigendom niet meer als een raamprostitutiepand kan verhuren of exploiteren komt in beginsel dan ook voor tot de normale bedrijfsrisico's te behoren en is op het eerste gezicht niet als ernstig te beschouwen in de zin van artikel 17, § 2, van de Raad van State-wet. Weliswaar is het denkbaar dat daar in bepaalde concrete gevallen anders over te oordelen is, maar daartoe moeten dan wel voldoende precieze en verifieerbare gegevens worden aangebracht. Dat is hier niet gebeurd. Meer bepaald komt verzoekster in dit verband niet verder dan dat, gelet op de onbepaalde duur van de sluiting, de “situatie vanzelfsprekend onhoudbaar” zal worden vermits zij een niet nader verduidelijkt “wekelijks inkomen” zal verliezen.

9.1. In de tweede plaats doet verzoekster een moreel nadeel gelden. Inzonderheid vreest zij voor reputatieschade doordat haar pand wordt gesloten “op grond van het vermeende feit dat dit buiten de concentratiezone voor prostitutieactiviteiten zou vallen”. Dit zou er *de facto* op neerkomen “dat verzoekende partij wordt afgedaan als onbetrouwbaar en te kwader trouw”. Bovendien zou de bestreden beslissing “en meer nog de motivering” insinueren dat verzoeksters pand aan de Schippersstraat 1 A overlast en criminaliteit veroorzaakte.

9.2. De bestreden beslissing legt heel precies uit dat de stad het in het belang van de openbare orde en de veiligheid noodzakelijk heeft geacht een beleid te voeren “met als doel de beheersbaarheid van en het toezicht op de prostitutie-activiteiten”, dat daarom is beslist dat de activiteiten van de raamprostituees beperkt moeten blijven tot enkele straten met een beperkt aantal panden en ramen, een zogeheten “concentratiegebied”, dat de uitbating van een raamprostitutie pand buiten het concentratiegebied het beleid van de stad doorkruist, dat de stad met haar beleid bij de burger de verwachting heeft gewekt dat buiten het concentratiegebied geen raamprostitutie meer zal voorkomen, en dat het dan ook aangewezen is om verzoeksters pand te sluiten.

Als met andere woorden de bestreden beslissing verbiedt om in verzoeksters pand prostitutieactiviteiten uit te oefenen, dan is dat om de enkele reden dat het pand buiten het concentratiegebied ligt. Dit spoort met de vaststelling dat de zeven panden van verzoekster die op pagina 53 van de nota van verwerende partij worden opgesomd en die wél binnen het concentratiegebied gelegen zijn, met rust worden gelaten en integendeel vanwege het college van burgemeester en schepenen een “geschiktheidsverklaring” hebben gekregen.

Er worden verzoekster geen onbetrouwbaarheid, kwade trouw, overlast of criminaliteit aangewreven.

10.1. Ten slotte doet verzoekster nog gelden dat “vastgesteld dient te worden dat het bestreden besluit niet alleen zelf manifest onwettig is, doch ook dat de rechtsgrond waarop dit gesteund is, nl. de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening raamprostitutie, ook manifest onwettig is”.

10.2 De hier besproken voorwaarde van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is te onderscheiden van die in verband met het voorhanden zijn van een ernstig middel. Het gaat om afzonderlijke voorwaarden die tot een afzonderlijke beoordeling aanleiding geven en die zich in principe niet tot mekaar laten herleiden. Het is slechts uitzonderlijk dat de ernst van de aangevoerde middelen (mee) vermag een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te staven.

Om aan te tonen dat er te dezen van zo een uitzonderlijk geval sprake zou zijn, verwijst verzoekster naar een arrest in verband met een verzoeker die voor de tweede keer een benoeming misliep en naar een arrest waarin de Raad van State, na geoordeeld te hebben dat aan de schorsingsvoorwaarden voldaan is, zich niet van een schorsing laat afbrengen door het argument dat de bestreden beslissing intussen geen uitwerking meer zou hebben. Zoals ook al in het auditorsverslag werd opgemerkt, gaat de vergelijking met de voorliggende zaak niet op. Overigens heeft verzoekster ter terechtzitting het tegendeel zelfs niet beweerd.

11. Samenvattend maakt verzoekster niet geloofwaardig dat zij door de bestreden beslissing een nadeel riskeert dat zowel ernstig als moeilijk herstelbaar is. Hierdoor is aan minstens één van de cumulatieve grondvoorwaarden voor een schorsing niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 20 oktober 2011, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	staatsraad,
	waarnemend voorzitter,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Johan Lust